

„Jim už pavlač spadla dávno na hlavu,“ rozhněla se paní Votábková, „voni vočmuchte jeden,“ ulehčila si a šla dál.

Pan Krábek však vyskočil:

„Cože, jakže, za tohle jich žaluju. Sem já jim hákej vočmuchte? To bych se na to podíval!“

Pan Krábek žaloval. Líčení konalo se už jednou, ale bylo odročeno, protože žalobce navrhl ještě jednu svědkyni a sice paní domovnici Motáskovou, která prý při té nadávce vystřela hlavu ven a zase ji hned schovala. Soud návrhu vyhověl, protože svědkyně — ty tři slečny, jichž nožky pan Krábek obdivoval, nevyověděly s určitostí, že by byly paní Votábkovou slyšely.

Líčení tehdy bylo odročeno a skončeno teprve nyní. Soud obžalovanou paní Votábkovou osvobodil, ika v důvodech, že ve slově vočmuchte neshledává urážku, kdyžžte je to slovo úplně neznámé; ani z celé řeči obžalované neplyne dojem, že by byla chtěla žalobce zesměšnit. Že výtkka byla pronesena hlasitě, je zřejmo při rozčilení, ke kterému zavadlo podnět všetečné koukání žalobce, ale ani to nemůže býti urážkou.

Žalobce se odvolal.

—ar.

Z CIZINY

Čaje o páté ve vznešené čtvrti berlínské.

Berlínský „West“ jest čtvrtí, v níž soustřeďuje se bohatství, přepych i elegance. V bouřlivých dobách poválečných požíval tam pensionát nebo salon paní Hedviky Erxlebenové v Amsbacherstrasse pověsti místa, kde možno se bohatým mužům pobaviti způsobem nejluxusnějším a nepikantnějším. Odpoledne při čaji a v noci při šampaňském scházeli se tam známí světáci, sportsmani, bankéři, doktoři, umělci i spekulanti s vybranou společností elegantních mladých dam a peníze i vína tekly plným proudem.

Tak to šlo dlouhou dobu, aniž by policie o divný ten pensionát se byla starala. Konečně však přinesl jistý sensacemilovný list berlínský skandální odhalení v člancích nesoucíh titulky: „Bordel v berlínském západu“. „Milostná dobrodružství v pensionátě.“ „Vznešené dámy jako nevěstky.“

Odhalení byla tak skandálního rázu, že kriminální policie musila zakřičiti; zjistilo se, že v pensionátu paní Erxlebenové se skutečně provozuje vyložené kuplířství a pravé orgie.

Salon byl zavřen a jeho majitelka postavena před kmetský soud v Charlottenburku, jsouc obžalována z těžkého kuplířství spojeného se lstivým omámením obětí. Kladlo se jí za vinu, že v různých kavárnách vyhledávala mladé, hezké a nezkušené dívky, oslovovala je a pod různými záminkami lákala do svého bytu, kde je opíjela a pak vydávala na popas návštěvníkům svého „pensionátu“.

Paní Erxlebenová byla již dvakráte pro kuplířství trestána a nyní s pláčem doznává,

že sice provinila se jednoduchým kuplířstvím, brání se však zoufale proti tomu obvinění, že své oběti lstivě omamovala. Volá před soudem, že kdyby něco takového spáchala, že by zasloužila, aby jí za to na kusy rozsekali.

Kdysi byla slavenou kráskou v Palais de Dance, nyní je jí čtyřicet pět roků a tvrdí, že do svého osmadvacátého roku o takovýchto věcech vůbec ničeho nevěděla. Byla provdána, ale její manžel stal se choromyslným a ona pak vzala si do bytu dvě dámy z „Moulin Rouge“, což jí vyneslo první trest za kuplířství. Potom sama docházela do takových nočních tančiren, ale až do roku 1919 měla přítele a žila docela solidně.

Předseda soudu ji přerušil slovy: „Totiž, co vy jmenujete solidním životem?“

Obviněná: „Aspoň jsem se žádným kuplířstvím nezabývala. Ale když poměr s přítelem byl rozvázán, zůstal mi na krku velký byt v Amsbacherstrasse, s nímž jsem nevěděla co počít. A tehdy mne přemluvila má přítelkyně Augusta Buchholzová, která se vydávala za zpěvačku, později však měla salon pro manieuru a nyní dělá jasnovidku a kartářku, abych ve svém bytě pořádala odpolední a večerní čaje, k nimž bych zvala své staré známé z Palais de Dance. A tatáž Augusta Buchholzová, která mi k tomu radila, ta mne nyní policii udávala.“

Trestné činy, které jsou obžalované kladeny za vinu, jsou staršího data, asi z let 1919 až 1921, a slyšení svědkové jednoduše vypovídají, že už je to více let a že se na žádné podrobnosti nepamatují. Kriminální komisař potvrzuje, že hlavní svědkyni proti obžalované byla její bývalá přítelkyně Buchholzová, která však nyní nemohla býti vypátrána. Vykládá asi karty v některé vzdálené končině Velkého Berlína.

Bylo vyslýcháno též několik „dam“, které kdysi byly návštěvnicemi onoho „pensionátu“. Ani ony obžalované nepřitěžují, vypovídají jen, že pilo se tam mnoho šampaňského a že paní Erxlebenová si pokaždé dala zaplatiti 10 marek.

Soud uznal majitelku „pensionátu“ vinou a odsoudil ji místo trestu jednoho měsíce vězení k pokutě 5000 marek, jakož i k dalšímu trestu 4000 marek pokuty. br.

Zrádný sen.

V trestnici v Düsseldorfu v Německu odpykával si před rokem dělník Jindřich Schramm delší trest vězení za krádeže. Jeho spoluvězňové pozorovali několikráte, že Schramm jest pronásledován těžkými sny a že mluví ze spaní. Ve vězeňské jednotvárnosti počali se o jeho živé sny zajímati a když Schramm opět jednou počal v noci ze sna těžce vzdychati a vyrážeti přidušené výkřiky, zbystrili pozornost a zjistili, že v jeho těžce srozumitelných, přerývaných větách opakují se znovu a znovu tyto výkřiky:

„Hodte ho do Rýna — uvážeme mu kámen na krk — tak, teď to má — teď už nás neudá.“

Nebylo třeba velké fantasie, aby z těchto kusých vět mohl býti zkonstruován obraz toho činu, jenž Schramma ve snách pronásledoval.